

Звернення Андрія Єрмака до учасників українсько-американської конференції оборонних індустрій

Шановна міністерко Раймондо, міністре Остін, спеціальна представнице Пріцкер, спікере Стефанчук, міністре Умеров, міністре Камишін!

Дорогі колеги! Друзі!

Насамперед дозвольте подякувати вам. По-перше, за ту допомогу, яка допомогла Україні дати відсіч агресору. Зупинити орду. По-друге, за ту допомогу, яка допомогла відкинути її. І – українці щиро в це вірять – допоможе вигнати росіян із нашої землі. Ми вже звільнили 50% територій, які вони захопили під час повномасштабного вторгнення. І не зупинимось, допоки повністю не деокупуємо всі наші території в міжнародно визнаних кордонах.

Ми дякуємо за «святі» «джавеліни», які палили російські танкові колони на підступах до Києва. За «петріоти», які створили надійний щит над українськими містами від російських ракет.

Вони спроможні збити все, включно з «кинджалами», які Кремль охрестив гіперзвуковою «диво-зброєю». Ефективна демонстрація цієї спроможності відбулася в червні, коли в Києві перебувала делегація лідерів африканських держав. Того дня вони збили всі шість цих ракет. І відтоді їх кількість зросла до 25.

Я знаю, що серед нас є представники Raytheon. Перекажіть подяку своїм працівникам від України. Дякую їм усім. Тому що тепер наші діти в більшій безпеці.

Але я також дякую кожному з виробників, хто допомагає нам відстоювати нашу свободу. BAE Systems, Boeing, General Dynamics, Haneywell, Lockheed Martin, Rheinmetall, SAAB. І всім тим, кого я не назвав. Вибачте за це. Ми пам'ятаємо ваші імена. І вас славить український народ. Ви в прямому сенсі рятуєте тисячі життів.

Дякую за боєприпаси. Дякую за гаубиці 777, які наші воїни лагідно називають «Три сокири». За HIMARS, у які українці закохалися з перших пострілів по стратегічно важливому Антонівському мосту на Херсонщині. І дедалі більше закохуються з кожним залпом ATACMS.

У наших соцмережах обговорюють, чи цими іменами можна називати дітей. Звісно, Ошкош і Бредлі вважаються прийнятними. Та легендарному M2 не настільки пощастило. «Ма Дьюс» – це ім'я більше пасує бабці, аніж онуку. Але свою роботу вони, як завжди, роблять прекрасно. Щоправда, учасники «м'ясних штурмів» цього вже не підтвердять.

На жаль, я не маю змоги згадати про кожен зразок зброї та обладнання, які допомагають нам у війні з російською тиранією. Але я запевняю вас: українські Сили оборони використовують їх максимально ефективно.

Водночас повинен зазначити: маючи такого агресивного сусіда, як Росія, Україна не може й не буде повністю залежати від закордонних провайдерів військової допомоги. Ми мусимо самі дбати про власну обороноздатність. До того ж нашим зброярам теж є чим пишатися.

Українська оборонна промисловість сьогодні тримається на молодих людях. Вони не бояться нового й доволі часто виготовляють прототипи просто в гаражах, а потім успішно масштабують виробництво.

Недавно я зустрічався зі студентами, які створюють новітню зброю для захисту нашої держави. Їхні розробки успішно проходять найсуворіші з можливих випробувань – випробування реальними бойовими умовами. Наша країна надає нові можливості, які ще не прораховані. Кооперація зробить нас усіх сильнішими. Автократії вже об'єдналися. Вже інтегрують свої ВПК. Час зробити те саме вільному світу. Час об'єднати наші таланти й зусилля.

Ця конференція була узгоджена Президентом Байденом і Президентом Зеленським. І я вірю, що вона стане відправною точкою спільного виробництва озброєнь, як вони й домовлялися.

Україні потрібна локалізація випуску сучасних озброєнь, щоб успішно воювати. Європі потрібне посилення можливостей для стримування агресора. Сполученим Штатам потрібна більша індустріальна потужність, щоб лишатися флагманом світової демократії.

Ми приїхали сюди з дуже конкретною метою – налагодити співпрацю. Насамперед ідеться про снаряди, системи ППО та далекобійні ракети. У нас кажуть: добро має бути з кулаками. Та для того, щоб зупинити новітню вісь зла, кулаків, на жаль, замало.

Днями ми з Президентом Зеленським їздили в Запорізьку область. Зустрічалися з військовими. Ситуація на Східному напрямі не проста. Агресор намагається накопичити сили. Але наші військові переконані, що зможуть зірвати його плани. Знаєте чому? Я вам відповім так, як відповів мені один із солдатів: ніщо так не зміцнює впевненість, як бойові набої. Тож подбаймо разом про їх забезпечення. Заради України та всього вільного світу.

Дякую за увагу.